

Cítil, jak se jeho autorita pomalu, ale jistě vytrácí. Chodily mu posměšné zprávy. Někdo dokonce založil blog, na kterém fotky nepříliš slušně komentoval. Díky znepokojení z těchto věcí začal podléhat paranoidním představám. Když procházel po škole kolem žáků, měl pocit, že se po něm divně dívají. Pokud si nedej bože ještě spolu povídali, první myšlenka, která se mu mihla hlavou byla, určitě se právě baví na můj účet. Uklidňování ze strany některých učitelů, manželky a rodičů nepomáhalo. Vyhledal proto odbornou pomoc psychologa. Docházel k němu dvakrát týdně a zdálo se, že se díky tomu jeho stav začíná nepatrně zlepšovat. Další věc které dokázala jeho život trochu uvést do staré rovnováhy, byla víra ve vypátrání šířitele těchto fotek a zpráv. Vyšetřování trvalo několik měsíců. V této době byl velmi roztržitý a ve škole se objevoval mnohem méně než dříve. Pachatele se ale bohužel nepodařilo nalézt.

I přes všechny řeči které slyšel o tom, jak vše časem vyšumí a upadne v zapomnění se Milan rozhodl odstoupit z postu ředitele. Začal učit v jedné umělecké škole hru na klavír. Asi po půl roce na to se jeho ženě narodila krásná zdravá holčička. Poučen z chyb svých rodiče neumístil žádnou z jejích fotek na internet.